

PRIMERA PART

Vaig marxar de Barcelona un matí fred del mes de gener. Abandonar el pis de la rambla de Prat no em va costar gens però un rau-rau em gratava per dins. La por al desconegut era una escorça que m'empresonava i durant tot el camí no vaig deixar de pensar que potser no me'n sortiria. Potser al final tindria raó el Lluís quan deia que tota sola no seria capaç de fer res de res, que estava segur que al cap de pocs dies tornaria amb el cap baix i demanant-li perdó.

El Ford Escort, herència del pare, em conduïa a través de la C-58 enmig d'una marea de cotxes en direcció a Terrassa; carregat fins dalt amb totes les meves pertinences, de manera que la visibilitat era reduïda i, a més, avançava amb dificultat, com si els anys no li permetessin arrossegar tant de pes. Jo no en sabia res, de Terrassa. No hi havia estat mai. Només sabia que tenia bons equipaments esportius i que estava situada al costat d'un gran pulmó verd en forma de parc natural i això era el que més em seduïa; una ciutat desconeguda i propera a la muntanya. Una bona manera de començar de nou.

Vaig entrar al pis amb la il·lusió arrapada al cos i amb una emoció incontrolada davant el que havia de ser la meva llar en els propers anys. De cop em sentia bé. Les pors van fugir i una força interna, desconeguda fins aleshores, em va omplir de coratge, de ganes de viure i de força per encarar el futur. Me'n sortiria, n'estava segura. Déu! No recordava que mai en la meua vida m'hagués sentit tan segura.

Un raig impetuós de llum va irrompre a la sala tan bon punt la Ruth va pujar les persianes que donaven al carrer. Gairebé enlluernada vaig intentar repassar l'estança

per comprovar si tot era igual a com ho havia vist a la web de la immobiliària. A la meua dreta, el moble llibreria ocupava tot un pany de paret de més de dos metres de llarg, amb les prestatgeries buides i desitjoses que les omplissin aviat. El sofà, en forma d'ela i estampat de flors petites, estava situat al davant de la llibreria, just sota els grans finestrals. Al fons de tot de la sala hi havia un petit espai rectangular que havia estat aprofitat per col·locar-hi una taula i quatre cadires. A l'esquerra una porta corredissa donava pas a un balcó tan gran que semblava un terrat.

Com a representant de la immobiliària, la Ruth es va encarregar de mostrar-me el pis. Jo no coneixia la Ruth ni sabia que en poc temps es convertiria en una persona important per a mi. En aquell moment em va semblar una dona xerraire i agradable, una bona professional. Vam recórrer tot l'habitatge. Totes les cambres eren exteriors menys la cuina i els banys. Hi havia dos dormitoris molt espaiosos i un de més petit, una galeria interior amb la rentadora, l'assecadora i la caldera de la calefacció. Va deixar la balconada per al final de la visita. Precisament aquest espai exterior era el que m'havia convençut a l'hora de llogar el pis. Era més espaiós que la sala d'estar i estava orientat al sud, cosa que em garantia el sol durant tot l'any. I sí, era un pis molt gran per una persona sola però jo sempre havia viscut en espais amplis i no em veia vivint en un pis de 40 metres quadrats.

—Quan faràs el trasllat? —em va preguntar

—Avui mateix. De fet, ho tinc tot a baix, al cotxe.

—Necessites ajuda per pujar les coses?

—No cal. Porto poc equipatge; dues maletes, una caixa de llibres i uns quants testos amb plantes.

—Però has llogat el pis per quedar-t'hi a viure, no?

—Sí, sí —vaig afegir—, em quedo a viure aquí però porto poca cosa.

Al cap d'un instant, vaig recordar les dues jardineres d'orquídies que havia recollit a l'últim moment.

—Ara que hi penso —vaig afegir—, porto dues jardineres força grans. No crec que les pugui tragar sola.

—No et preocupis. T'enviaré dos nois que te les pujaran.

La Ruth, discretament, m'anava fent preguntes. Que si al pis hi vindria a viure algú més, que si com és que venia a Terrassa, que a què em dedicava. Jo no tenia gaires ganes de donar explicacions a ningú i se'n devia adonar perquè no va insistir i va encaixar les meves evasives. Tenia ganes que la Ruth se n'anés. Volia estar sola. Necessitava estar sola.

Per primera vegada a la vida em trobava en una casa que era meva i de ningú més. No era la casa dels pares ni la casa del marit; aquesta era, de veritat, casa meva. Era un pis agradable a causa de la llum que hi entrava i també perquè els mobles, sense ser nous, eren polits i es veia que havien estat tractats amb cura. De ben segur que jo l'hauria decorat de diferent manera, però no em desagradava. Un cop hagués netejat i col·locat les meves coses, amb algun canvi de mobles de lloc i alguns retocs, me'l faria meu. Tot això ho pensava mig asseguda al sofà, sospesant si era necessari netejar a fons abans de començar a desar res o si era millor que m'instal·lés i ja netejaria un altre dia. Ben mirat, no es veia pas brut. És clar que, si netejava primer, trauria qualsevol rastre anterior i em sentiria més a casa.

Malgrat tot, em perseguïen pensaments negatius que volia foragitar. Un pis desconegut en una ciutat que no havia trepitjat mai abans. Sola del tot, sense ningú que em fes costat i amb un passat agre del qual mai em podria deslliurar i que em rossegava per dins. Era conscient que tenia al davant un futur ple d'incerteses, que hauria de fer front a situacions inesperades i que no tindria ningú a qui recórrer. Aquests pensaments m'angoixaven. En aquell moment creia que no seria capaç d'afrontar cap contratemps però sabia que, si en sorgia algun, que segur que sorgiria, no em quedaria més remei que afrontar-lo i superar-lo.

Per sort, el dringar de la campaneta de la porta em va treure del pou. Eren els nois que venien de part

de la Ruth, dos xicots marroquins alts i forts amb una alegria encomanadissa i amb ganes de treballar. Van pujar les maletes, les caixes i les jardineres. Servicials, em van recomanar que truqués a l'agència si necessitava alguna altra cosa, o si algun aparell s'espantava, o si em feia falta qualsevol mena d'ajut; ells vindrien de seguida i sabien fer de tot.

Vaig sortir a la terrassa després d'haver acomiadat els dos nois, que semblaven buscar excuses per quedar-se. Encara feia fred però el sol vigorós temperava l'ambient i s'hi estava bé. Amb les plantes, aquest espai exterior lluia molt més. Vaig escrutar les orquídiess per veure si apareixia algun brot que pogués esdevenir una flor. Era aviat, però estava segura que en poc temps descobriria un lluc que seria el preludi d'una primavera que havia d'arribar.

Recolzada a la barana vaig repassar el carrer. Era un carrer llarg que venia directe de la Zona Universitària fins on era jo i que continuava cap a l'esquerra, travessava l'avinguda de Barcelona, i s'endinsava al barri de Can Anglada on, com per constatar que entrava en una altra zona, canviava el nom; de carrer de Miquel Vives, a carrer de Sant Tomàs. Els blocs d'habitatges s'arreglaven uns al costat dels altres, amb una alçada màxima de cinc pisos, com qualsevol carrer de Barcelona. Les façanes eren un seguit de balconades curulles de geranis de diferents colors que s'abocaven al carrer aconseguint un efecte acolorit, com una catifa de corpus. Just al davant del pis hi havia una casa antiga amb un jardí molt bonic. Aquesta casa devia ser l'única que no havia cedit a la fúria immobiliària dels últims anys. No veia ben bé com era el jardí però m'adonava que era força gran i amb una col·lecció esplèndida d'arbres: una magnòlia gegantina, un avet, una olivera, un arbre despulat que podria ser un roure i una mimosa gran i arrodonida que anava vestida d'un groc estrident. Era una mimosa extraordinària que escampava una flaire dolça i penetrant. Aquesta casa significava un doble avantatge per a mi; d'una banda m'alegrava la vista amb els arbres que la poblaven i de l'altra m'assegurava

unes quantes hores més de sol al dia, en comparació amb els habitatges del voltant.

Estava contenta. Tot sortia bé. Terrassa em portaria bona sort. Tenia ganes de conèixer el barri i ara m'adonava, perquè el meu estomac reclamava activitat, que feia hores que no havia menjat. S'havia fet l'hora de dinar i a casa no hi havia de res. No se m'havia acudit d'agafar ni un trist entrepà. El millor que podia fer era sortir a trepitjar l'entorn i buscar un lloc per fer un mos.

A la tarda em vaig dedicar a endreçar les meves escasses pertinències i, una vegada col·locades, em va semblar que el pis feia més goig que abans. Em vaig adonar que hauria de comprar moltes coses. M'havia endut només el necessari pels primers dies i de seguida necessitaria més llençols i tovalloles, alguna manta, atuells de cuina, queviures, estris de neteja i infinitat de coses més. La Ruth m'havia indicat una gran superfície propera on podria trobar de tot; des de roba per a la llar fins a peix fresc. L'endemà m'hi vaig arribar i en tornar a casa anava tan carregada que em vaig veure obligada a fer quatre viatges del cotxe al pis. Sobreeixia optimisme, en aquell moment em semblava que sempre em sentiria així.

Aquest llibre ha guanyat el 27è Premi de Novel·la Josep Saperas que atorga
Òmnium Cultural del Vallès Oriental

© dels textos: Teresa Rabal Verdagué, 2018

© d'aquesta edició: Pagès Editors, S L, 2018

Sant Salvador, 8 – 25005 Lleida

www.pageseditors.cat

editorial@pageseditors.cat

Primera edició: juny de 2018

ISBN: 978-84-9975-992-0

DL 663-2018

Impress a Arts Gràfiques Bobalà, S L

www.bobala.cat

◀ imprès a **lleida** ▶

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat de l'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, <www.cedro.org>) si necessiteu fotocopiar, escanejar o fer còpies digitals de fragments d'aquesta obra.